

ETT MÄRKLIGT BARNDOMSMINNE.

I vidstående artikel berättar en av våra amerikaprenumeranter, Elida Strömbäck, bosatt i staten Oregon, som ligger på USA:s nordvästkust, om ett märkligt barndomsminne från sitt gamla hemland, närmare bestämt Svartå i Närke. Skildringen kanske i vissa delar kan förefalla fantastisk men mrs Strömbäck poängterar att den är sann i varje detalj, vilket vi inte har någon orsak att betvivla. Den forna Svartåflickan som nu är 79 år gammal, anlände till Amerika och Chicago år 1901 som fjortonåring. "Men jag har aldrig glömt min vackra hembygd", skriver hon. "Jag läser, skriver och stavar mitt kära modersmål som den dag jag lämnade mitt kära hem".

Det är vår i Närikes skogar. Vitsipporna breder ett snö vitt täcke över marken, pilträdens grenar äro tunga av sammetslena "Kattfötter", småpojkarernas hammarverk smattrar i de porlande bäckarna, allting sjuder av liv och vår. I sällskap med några barn från bruket, varibland befann sig en liten rödhårig pojke, som var känd för ofog och elakheter och som tycktes ha ett "horn i sidan" till mig - varför vet jag inte - gick jag till den närgränsande skogen för att i likhet med de andra barnen plocka kattfötter. Ungefär ett stenkast från det s.k. "Slottet", där jag hade mitt hem och där även den lille rödhåriga pojken bodde rann en bred och djup kanal, som hade sitt tillflöde från Storbjörken. Denna kanal rann genom hela bruket och var kantad på båda sidor av lummiga alar, vars toppar nästan möttes över vattnet. Från dessa träd föll en massa löv ned i vattnet och hamnade på de s.k. risgrindarna, så att en man ständigt måste vara sysselsatt med att raka undan löv och skräp från dessa grindar, så vattnet från kanalen obehindrat kunde rinna in i den s.k. sumpen, en djup, bred sorts tunnel eller reservoir av ansenlig längd, byggd av trä högt över marken, vilande på massiva stöttepelare och som slutade vid det s.k. sumphuvudet, som jag tyckte var så högt att det räckte upp till molnen. Sumpen var aldrig vattentät, så vattnet strilade därur vinter och sommar, om vintern bildande en skridskobana för barnen, och om sommaren en härlig kalldusch. Från sumpen rann vattnet in i sumphuvudet och från dess innandömen forsade vattnet från ett hisnande stup med sådan styrka och kraft att det drog den stora smälthammaren och allt som drevs med vattenkraft.

Denna primitiva vattenkraft är numera ett minne blott, den unika, pittoreska sumpen och sumphuvudet är nu rivna och jämnade med marken. Nu föres vattnet från kanalen genom en tub ut i sjön Lillbjörken och Svartån till dess den mynnar ut i Toften.

Vi kom tillbaka från skogen alla barnen bärande på var sitt stort knippe med kattfötter, som de hade för avsikt att doppa i kanalen för att få dem ännu mer silverglänsande. Barnen trängdes vid vattenbrynet. Jag steg ner på en stor tuva vid vattenbrynet för att doppa mina kattfötter och jag var så upptagen med detta att jag inte märkte att den lille rödhåriga pojken var tätt bakom mig. Innan jag visste ordet av knuffade han till mig så att jag föll i kanalen och som jag inte kunde simma sjönk jag som en sten. Min moder och den lille pojkens moder hade iakttagit oss från ett fönster i andra våningen av Slottet, och skräckslagna rusade de båda mödrarna ner till kanalen och fastän ingen av dem kunde simma något nämnvärt kastade sig de båda kvinnorna utan tvekan i kanalen och lyckades få fatt i mig när jag flöt upp till vattenytan där de båda strävade för att hålla mitt huvud över vattnet. Hur de själva undgingo att drunkna kan jag inte fatta. Till all lycka i olyckan var det ett par karlar tillhands och de drogo de tre av oss iland med båtshakar.

På kanalens botten, innan jag förlorade medvetandet och flöt upp, upplevde jag något märkligt. Jag tyckte att jag stod vid Himmelens portar, som stod på glänt, och där inifrån strömmade ett bländande, överjordiskt sken. Sankt Peter stod utanför och bevakade portarna, och i sin hand hade han en jättelik nyckel. Jag försökte att komma igenom portarna, men Sankt Peter stängde dem med sin nyckel, han vägrade att släppa in mig i Himmelen. Sedan blev allting nattsvart för mina ögon.

Den del av min berättelse som handlar om den överjordiska företeelsen eller synen som jag såg på kanalens botten kanske bäst passar under tubriken "från det övernaturligas värld", men det står för min inre syn så tydligt och klart som om det hände i går, fast jag förstår att det var en synvilla.

När jag ett par timmar senare vaknade till sans låg jag på en säng i mitt hem och de båda mödrarna höll på att gnida mig med yllelappar för att försöka bringa mig tillbaka till livet, vilket också omsider lyckades. De bragte mig tillbaka från döden till livet. De två modiga kvinnor, som utförde denna räddningsbragd hade gjort sig förtjänta av en belöning eller medalj, men det nämndes aldrig något om deras tapperhet, som jag kan minnas. Jag var vid denna tid mellan sex och sju år gammal.